

Bespreking: Guus van der Veer

Frieda Flens-Meijer: "Een blauwe plek op je ziel. Over de liefde van een moeder voor haar (pleegkinderen). Waargebeurd verhaal". Uitgeverij Inmerc, Utrecht/ Antwerpen 2010. ISBN 978 90 6611 669 6 (Schizofrenie/PO/)

Soort boek/ziekte/stijl: In dit boek (158 pagina's) maken we kennis met een gezin waarin een pleegkind wordt opgenomen dat later geadopteerd wordt. Het gezin onderhoudt contact met de biologische moeder, die schizofreen is. Een groot deel van het boek bestaat uit dagboek aantekeningen die de schrijfster maakte als herinnering aan de eerste levensjaren van haar pleegdochter.

Over de schrijver: Frieda Flens-Meijer (1947) is gehuwd en moeder van twee dochters en een zoon. Ze is secretaris van de Wmo-raad (voorheen de commissie Ouderen, Chronisch zieken en Gehandicapten) van de gemeente Oostzaan.

Korte beschrijving: Het boek begint met een samenvatting van de levensgeschiedenis van de schrijfster. In 1978 neemt zij een baby van 10 weken op in haar gezin. Twee jaar later begint ze met het schrijven van een dagboek voor deze pleegdochter, Tricia. Dat dagboek loopt tot Tricia zes jaar is. In dat dagboek komen, naast allerlei vrij alledaags lief en leed, de contacten met Tricia's moeder aan de orde: zij lijdt aan schizofrenie. Daarna volgt een hoofdstuk met de titel 'Hoe het verder ging': Tricia trouwt en krijgt kinderen, en onderhoudt nog steeds contact met Ria, haar biologische moeder.

Wat viel op: Het boek is vlot, in korte zinnen zonder opsmuk en met humor geschreven.

Citaten:

Blz. 27: " We woonden een paar maanden in bij mijn ouders en kregen toen godzijdank een flat in Zaandam, we woonden op tien hoog, als het mistte leek het net of je al dood was. Geen grond en geen lucht meer te zien. Wat waren we jong en onzeker maar bovenal, we waren vrij."

Blz. 45: "Tricia was vaak ziek, ze was geboren met een verhoogde hersendruk en vergrote lever. Ze had een te hoog cholesterolgehalte in haar bloed en ze miste een stofje dat ze nodig had voor een goede weerstand. De kinderarts wilde haar regelmatig zien. Bewijzen hebben we nooit gevonden, maar we vermoedden dat het te maken had met de medicatie van Ria haar zwangerschap."

Blz. 136: "Tricia ontwikkelde zich van een kattige kleuter tot een serieuze meid. Ze leed onder de bezoeken aan Ria. Ze haatte het als we bij Ria waren en Ria erg klef tegen haar was, zoenen en claimen.. ze kon erg vreemd reageren. Tricia was altijd enorm uit haar doen als we dan weer thuis waren. Urenlange gesprekken hadden we over Ria. Waarom had zij zo'n eerste moeder. Ze was er boos om, ze kon het niet aan. Ze vroeg ook of de ziekte van Ria besmettelijk was. 'Ben ik uit haar geboren?', vroeg ze vaak. Ze wist al goed hoe het zat. We hebben altijd alles besproken maar de waarheid maakt het er niet gemakkelijker op."

Blz. 143-144: “ Ook het feit dat Ria schizofreen is baarde Tricia zorgen. Toen ze op de middelbare school ontdekte dat deze ziekte ook nog eens erfelijk is, maakte dat haar dubbel onzeker. Hoe Ria eruit ziet en hoe ze reageert, is voor Tricia moeilijk te begrijpen. (...) Er was wel een arts die we vragen over de schizofrenie voorlegden en we vroegen hem of hij Tricia wilde vertellen wat de ziekte inhield. (...) Er was dus weinig duidelijk op dat moment, alleen dat het erfelijk was. Tricia werd bang dat ze rond haar twintigste toch de ziekte zou krijgen.”

Blz. 150: “Ria bezoeken we nog steeds. Herman en ik gaan om de paar maanden naar haar toe. Haar situatie verandert niet, wel zien we dat ze oud wordt. In 2009 werd ze al zeventig. Toen zijn we samen met Tricia, Nick en de jongens bij haar op bezoek geweest. Dan geniet ze. Ons contact met de hulpverleners verloopt nog steeds moeizaam. Zelfs na al die jaren kennen ze ons niet en als we vragen of ze ons op de hoogte willen houden gebeurt dat niet of nauwelijks”.

Recensies/Extra:

Zie: <http://www.bruna.nl/boeken/een-blaauwe-plek-op-je-ziel-9789066116696#.UZohCrXOE4o> “Een eenvoudig geschreven verhaal, interessant voor ouders en opvoeders van pleegkinderen”.